

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ Ι

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία της ομίχλης 1: Ο Πρίγκιπας της Ομίχλης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: La Trilogia de la Niebla 1: El Príncipe de las Niebla
Από τις Εκδόσεις Planeta, Βαρκελώνη 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Carlos Ruiz Zafón
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δέσποινα Δρακάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© DragonStudios LLC, 2017
© Carlos Ruiz Zafón, 1993
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Thurston Hopkins/Stringer/Getty Images,
DaLiu/Shutterstock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4653-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4654-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ Ι

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

Μετάφραση: Δέσποινα Δρακάκη

Στον πατέρα μου

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Φίλε αναγνώστη,
Ίσως θα ήταν προτιμότερο να πηδήξεις αυτές τις λέξεις και να πας κατευθείαν στην αφετηρία του μυθιστορηματος, αφού ένα βιβλίο θα έπρεπε να μιλάει από μόνο του, χωρίς την ανάγκη για προλόγους. Σε περίπτωση όμως που έχεις περιέργεια για την προέλευση της ιστορίας που κρατάς στα χέρια σου, υπόσχομαι να είμαι σύντομος και να φύγω από τον δρόμο σου σε λίγες γραμμές.

Ο *Πρίγκιπας της ομίχλης* ήταν το πρώτο μυθιστόρημα που δημοσίευσα και σηματοδότησε την αρχή της πλήρους αφοσίωσής μου σε αυτό το ιδιαίτερο επάγγελμα του συγγραφέα. Εκείνη την εποχή ήμουν είκοσι έξι είκοσι επτά χρόνων, που τότε μου φαίνονταν πάρα πολλά, και επειδή δεν έβρισκα εκδόστη, σκέφτηκα να το υποβάλω σε έναν διαγωνισμό νεανικής λογοτεχνίας (χώρου που δε γνώριζα καθόλου): είχα την τύχη να κερδίσω.

Για να πω την αλήθεια, από παιδί δε συνήθιζα να διαβάζω μυθιστορήματα που χαρακτηρίζονταν «νεανικά». Η άποψή μου για ένα μυθιστόρημα για νέους ήταν η ίδια με την άπο-

ψη μου για ένα μυθιστόρημα για οποιονδήποτε αναγνώστη. Πάντα είχα την εντύπωση πως οι νεαροί αναγνώστες είναι, πιθανώς, πιο ξύπνιοι και πιο υποψιασμένοι από τους μεγαλύτερους τους κι επίσης είναι περισσότερο ειλικρινείς και με λιγότερες προκαταλήψεις. Μ' εκείνους, ή ο συγγραφέας κερδίζει αναγνώστες ή οι αναγνώστες τον απορρίπτουν χωρίς δεύτερη σκέψη. Είναι δύσκολο και απαιτητικό κοινό, όμως μου αρέσουν οι όροι τους και πιστεύω πως είναι δίκαιοι. Στην περίπτωση του *Πρίγκιπα της ομίχλης*, μην έχοντας άλλες αναφορές, αποφάσισα να γράψω ένα μυθιστόρημα που θα μου άρεσε να διαβάσω όταν ήμουν δεκατριών δεκατεσσάρων, αλλά και που θα συνέχιζε να με ενδιαφέρει στα είκοσι τρία, στα σαράντα τρία ή στα ογδόντα τρία μου.

Από την πρώτη έκδοσή του, το 1993, ο *Πρίγκιπας της ομίχλης* είχε την τύχη να χαίρει καλής αποδοχής από τους νέους αλλά και από τους όχι και τόσο νέους. Αυτό που δεν είχε ως τώρα ήταν μια αξιοπρεπής έκδοση, αντάξια των αναγνωστών και του ίδιου του έργου. Ύστερα από τις όχι και τόσο λίγες δυστυχίες που βάρυναν το βιβλίο αυτό και τον συγγραφέα του για σχεδόν δεκαπέντε χρόνια, το μυθιστόρημα φτάνει τώρα για πρώτη φορά στα χέρια των αναγνωστών του με τον τρόπο που θα έπρεπε να έχει γίνει από την αρχή.

Όταν επισκέπτεται ξανά ένα βιβλίο που έγραψε πριν τόσα χρόνια, ο μυθιστοριογράφος μπαίνει στον πειρασμό να χρησιμοποιήσει μερικά απ' αυτά που έμαθε αναπλάθοντας και ξαναγράφοντας σχεδόν τα πάντα, όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση μου φάνηκε πως έπρεπε να αφήσω το έργο ως έχει, με τα ελαττώματα και την προσωπικότητά του άθικτα.

Ο *Πρίγκιπας της ομίχλης* είναι το πρώτο μιας σειράς «νεανικών» μυθιστορημάτων, μαζί με τα μυθιστορήματα *Το Παλάτι του Μεσονυκτίου*, *Τα φώτα του Σεπτέμβρη* και *Μαρίνα*, που έγραφα χρόνια πριν από την έκδοση της *Σκιάς του ανέ-*

μον. Κάποιοι πιο ώριμοι αναγνώστες, οδηγημένοι από τη δημοτικότητα του τελευταίου, ίσως να μπουν στον πειρασμό να εξερευνήσουν αυτές τις ιστορίες μυστηρίου και περιπέτειας, και ελπίζω και κάποιοι αναγνώστες νέας εσοδείας να τις απολαύσουν, ξεκινώντας έτσι τη δική τους αναγνωστική περιπέτεια ζωής.

Και στους μεν και στους δε, στους νεαρούς αναγνώστες και στους νέους αναγνώστες, θα ήθελα μόνο να εκφράσω την ευγνωμοσύνη του αφηγητή των ιστοριών, που συνεχίζει να προσπαθεί ώστε να αξίζει το ενδιαφέρον τους, και να τους ευχηθώ καλή ανάγνωση.

Κάρολος Ρουίθ Θαφόν

Μάιος 2006

Κεφάλαιο 1

Θα περνούσαν πολλά χρόνια προτού ο Μαξ ξεχάσει εκείνο το καλοκαίρι που ανακάλυψε, σχεδόν τυχαία, τη μαγεία. Ήταν το 1943 και οι άνεμοι του πολέμου σάρωναν τον κόσμο, φέρονοντας τα πάνω κάτω, χωρίς γιατρεία. Στα μέσα Ιουνίου, τη μέρα που ο Μαξ έκλεινε τα δεκατρία, ο πατέρας του, ωρολογοποιός και εφευρέτης στον ελεύθερο χρόνο του, συγκέντρωσε τα μέλη της οικογένειάς του στο σαλόνι και τους ανακοίνωσε πως αυτή ήταν η τελευταία μέρα που περνούσαν σ' εκείνο το μέρος το οποίο τα τελευταία δέκα χρόνια αποτελούσε το σπίτι τους. Η οικογένεια μετακόμιζε σε ένα μέρος μακριά από την πόλη και τον πόλεμο, σε ένα παραλιακό σπίτι ενός μικρού χωριού στις ακτές του Ατλαντικού.

Η απόφαση ήταν οριστική· θα έφευγαν τα ξημερώματα της επόμενης μέρας. Μέχρι τότε, έπρεπε να πακετάρουν όλα τους τα υπάρχοντα και να προετοιμαστούν για το μακρύ ταξίδι μέχρι το νέο τους σπιτικό.

Η οικογένεια υποδέχτηκε την είδηση χωρίς ιδιαίτερη έκπληξη. Σχεδόν όλοι φαντάζονταν πως η ιδέα να εγκαταλείψουν την πόλη αναζητώντας έναν τόπο πιο βιώσιμο κλωθογύριζε στο μυαλό του Μαξιμίλιαν Κάρβερ εδώ και καιρό· όλοι

εκτός από τον Μαξ. Σ' εκείνον το νέο είχε την ίδια επίδραση με μια αφηνιασμένη ατμομηχανή που διασχίζει ένα μαγαζί με πορσελάνες. Έμεινε άναυδος, με το στόμα ανοιχτό και το βλέμμα κατάπληκτο. Κατά τη διάρκεια αυτής της σύντομης καταπληξίας, πέρασε από το μυαλό του η φρικτή βεβαιότητα ότι όλος ο κόσμος του, οι φίλοι του από το σχολείο, η συμμορία της γειτονιάς και το μαγαζί με τα κόμικς στη γωνία, θα εξαφανίζονταν για πάντα. Μονοκοντυλιά.

Ενώ τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας διέλυαν με μια διάθεση παραίτησης τη μάζωξη για να καταπιαστούν με την προετοιμασία των αποσκευών, ο Μαξ παρέμεινε ακίνητος κοιτάζοντας τον πατέρα του. Ο καλός ωρολογοποιός γονάτισε μπροστά στον γιο του και έβαλε τα χέρια στους ώμους του. Το βλέμμα του Μαξ έλεγε περισσότερα κι από ένα βιβλίο.

«Μαξ, τώρα σου φαίνεται πως ήρθε το τέλος του κόσμου. Όμως σου υπόσχομαι πως το μέρος που πάμε θα σου αρέσει. Θα κάνεις καινούργιους φίλους, θα δεις».

«Εξαιτίας του πολέμου;» ρώτησε ο Μαξ. «Γι' αυτό πρέπει να φύγουμε;»

Ο Μαξιμίλιαν Κάρβερ αγκάλιασε τον γιο του και, χωρίς να πάψει να του χαμογελάει, έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του ένα γυαλιστερό αντικείμενο που κρεμόταν από μια αλυσίδα και το ακούμπησε στα χέρια του Μαξ. Ένα ρολόι τσέπης.

«Για σένα το έφτιαξα. Χρόνια πολλά, Μαξ».

Ο Μαξ άνοιξε το ρολόι. Ήταν σκαλισμένο σε ασήμι. Στο εσωτερικό του, η κάθε ώρα δηλωνόταν με ένα φεγγάρι που γέμιζε και μίκραινε με τη φορά των δεικτών, οι οποίοι σχηματίζονταν από τις ακτίνες ενός χαμογελαστού ήλιου, στο κέντρο του ρολογιού. Στο καπάκι, χαραγμένη με καλλιγραφικά γράμματα, υπήρχε η φράση: «Η χρονομηχανή του Μαξ».

Εκείνη τη μέρα, χωρίς να το γνωρίζει, καθώς έβλεπε την

οικογένειά του να περιφέρεται πάνω κάτω κουβαλώντας βαλίτσες και κρατώντας στο χέρι του το ρολόι που του είχε χαρίσει ο πατέρας του, ο Μαξ έπαψε για πάντα να είναι παιδί.

Τη νύχτα των γενεθλίων του ο Μαξ δεν έκλεισε μάτι. Ενώ οι υπόλοιποι κοιμούνταν, εκείνος περίμενε τη μοιραία άφιξη του ξημερώματος, που θα σήμαινε τον τελικό αποχαιρετισμό στο μικρό, χτισμένο με τα χρόνια σύμπαν του. Πέρασε τις ώρες σιωπηλός, ξαπλωμένος στο κρεβάτι με το βλέμμα του χαμένο στις γαλάζιες σκιές που χόρευαν στο ταβάνι του δωματίου του, σαν να περίμενε να δει εκεί κάποιον οιωνό ικανό να του φανερώσει το μέλλον από εκεί και πέρα. Είχε στο χέρι του το ρολόι που είχε φτιάξει για κείνον ο πατέρας του. Τα χαμογελαστά φεγγάρια του καντράν γυάλιζαν μέσα στη σκοτεινιά της νύχτας. Ίσως αυτά να γνώριζαν τις απαντήσεις σε όλες τις ερωτήσεις που είχαν αρχίσει να συσσωρεύονται στο κεφάλι του Μαξ από εκείνο το απόγευμα.

Τελικά, οι πρώτες ανταύγειες της αυγής ξεμύτισαν στον γαλάζιο ορίζοντα. Ο Μαξ σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε στο σαλόνι. Ο Μαξιμίλιαν Κάρβερ καθόταν αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, ντυμένος και κρατώντας ένα βιβλίο, ακριβώς κάτω από το φως μιας λάμπας πετρελαίου. Ο Μαξ είδε πως δεν ήταν ο μόνος που είχε περάσει ξάγρυπνος τη νύχτα. Ο ωρολογοποιός τού χαμογέλασε και έκλεισε το βιβλίο.

«Τι διαβάξεις;» ρώτησε ο Μαξ, δείχνοντας τον χοντρό τόμο.

«Είναι ένα βιβλίο για τον Κοπέρνικο. Ξέρεις ποιος είναι ο Κοπέρνικος;» απάντησε ο ωρολογοποιός.

«Πηγαίνω σχολείο», είπε ο Μαξ.

Ο πατέρας του είχε τη συνήθεια να του κάνει ερωτήσεις λες και είχε πέσει μόλις από κάποιο δέντρο.

«Και τι ξέρεις γι' αυτόν;» επέμεινε.

«Ανακάλυψε πως η Γη γυρίζει γύρω από τον Ήλιο και όχι το αντίθετο».

«Λίγο πολύ. Και ξέρεις τι σήμαινε αυτό;»

«Προβλήματα», απάντησε ο Μαξ.

Ο ωρολογοποιός χαμογέλασε πλατιά και του έτεινε τον χοντρό τόμο.

«Ορίστε. Είναι δικό σου. Διάβασέ το».

Ο Μαξ επιθεώρησε τον μυστηριώδη δερματοδέτο τόμο. Έμοιαζε χιλίων χρόνων. Σαν να κρατούσε φυλακισμένο στις σελίδες του το πνεύμα μιας γηραλέας ιδιοφυΐας εξαιτίας κάποιου κακόβουλου εκατοντάχρονου.

«Λοιπόν», τον διέκοψε ο πατέρας του, «ποιος θα ξυπνήσει τις αδελφές σου;»

Ο Μαξ, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από το βιβλίο, του έδειξε με το κεφάλι πως του παραχωρούσε την τιμή να ανασύρει την Αλίσια και την Ιρίνα, δεκαπέντε και οκτώ ετών αντίστοιχα, από τον βαθύ τους ύπνο.

Στη συνέχεια, καθώς ο πατέρας του πήγαινε να σημάνει εγερτήριο για όλη την οικογένεια, ο Μαξ βολεύτηκε στην πολυθρόνα, άνοιξε το βιβλίο και άρχισε να διαβάζει. Μισή ώρα αργότερα, σύσσωμη η οικογένεια περνούσε για τελευταία φορά το κατώφλι του σπιτιού προς μια καινούργια ζωή. Το καλοκαίρι είχε αρχίσει.

Ο Μαξ είχε διαβάσει κάποτε σε ένα από τα βιβλία του πατέρα του ότι κάποιες εικόνες της παιδικής ηλικίας αποτυπώνονται για πάντα στο άλμπουμ του μυαλού σαν φωτογραφίες, σαν σκηνές τις οποίες, όσος χρόνος κι αν περάσει, μπορεί κανείς να τις ανασύρει και να τις θυμηθεί. Ο Μαξ κατάλαβε το νόημα εκείνων των λέξεων την πρώτη φορά που είδε τη θάλασσα. Βρίσκονταν ήδη πέντε ώρες στο τρένο, όταν, ξαφνικά, βγαίνοντας από ένα σκοτεινό τούνελ, μια ατέλειωτη απεραντοσύνη φωτός και φαντασμαγορικής λάμψης απλώθηκε μπροστά στα μάτια τους. Το ζωηρό γαλάζιο της θάλασσας

που στραφτάλιζε κάτω από τον μεσημεριανό ήλιο χαράχτηκε στον αμφιβληστροειδή του σαν υπερφυσικό όραμα. Καθώς το τρένο συνέχιζε την πορεία του μόλις λίγα μέτρα από τη θάλασσα, ο Μαξ έβγαλε το κεφάλι του από το παράθυρο και ένιωσε για πρώτη φορά τον γεμάτο αρμύρα άνεμο πάνω στο δέρμα του. Γύρισε να δει τον πατέρα του, που τον παρακολουθούσε από την άλλη άκρη του κουπέ με ένα αινιγματικό χαμόγελο, απαντώντας καταφατικά σε μία ερώτηση που ο Μαξ δεν είχε προλάβει να θέσει. Ήξερε τότε πως δεν είχε σημασία ποιος ήταν ο προορισμός εκείνου του ταξιδιού, ούτε σε ποιον σταθμό θα σταματούσε το τρένο· από εκείνη τη μέρα ποτέ δε θα ζούσε σε έναν τόπο απ' όπου δε θα μπορούσε να βλέπει κάθε πρωί που ξυπνούσε εκείνο το γαλάζιο εκτυφλωτικό φως που ανέβαινε ως τον ουρανό σαν μαγικός, διάφανος καπνός. Αυτή ήταν μια υπόσχεση που έδωσε στον εαυτό του.

Καθώς ο Μαξ παρακολουθούσε την αμαξοστοιχία να απομακρύνεται από την αποβάθρα του σιδηροδρομικού σταθμού του χωριού, ο Μαξιμίλιαν Κάρβερ άφησε για λίγα λεπτά την οικογένειά του με τις αποσκευές μπροστά στο γραφείο του σταθμάρχη για να παζαρέψει με τους ντόπιους μεταφορείς μια λογική τιμή για να κουβαλήσουν μπαγκάζια, ανθρώπους και λοιπά συμπράγκαλα ως τον τελικό προορισμό τους. Η πρώτη εντύπωση του Μαξ για το χωριό από την όψη του σταθμού και των πρώτων σπιτιών, οι σκεπές των οποίων ξεχώριζαν δειλά πάνω από τα τριγύρω δέντρα, ήταν πως το μέρος έμοιαζε με μακέτα, σαν ένα από εκείνα τα χωριά-μινιατούρες που έφτιαχναν οι συλλέκτες ηλεκτρικών τρένων και που, αν κάποιος τολμούσε να περπατήσει περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε, θα κατέληγε να πέσει από το τραπέζι. Με αυτή την ιδέα, ο Μαξ άρχισε να συλλογίζεται μια ενδιαφέρουσα παραλλα-

γή της θεωρίας του Κοπέρνικου που αφορούσε τον κόσμο, όταν η φωνή της μητέρας του, δίπλα του, τον έβγαλε από τις κοσμικές ονειροπολήσεις.

«Λοιπόν; Εγκρίνεται ή απορρίπτεται;»

«Είναι νωρίς ακόμη για να πω», απάντησε ο Μαξ. «Μοιάζει με μακέτα. Σαν αυτές στις βιτρίνες των παιχνιδάδικων».

«Ίσως και να είναι», είπε χαμογελώντας η μητέρα του. Κάθε φορά που το έκανε, ο Μαξ διέκρινε στο πρόσωπό της τη γλωμή αντανάκλαση της αδελφής του της Ιρίνα.

«Όμως μην το πεις αυτό στον πατέρα σου», πρόσθεσε. «Να τος, έρχεται».

Ο Μαξιμίλιαν Κάρβερ επέστρεψε μαζί με δύο γεροδεμένους μεταφορείς γεμάτους γράσα, καπνιά και μια ακόμα ουσία, που ήταν αδύνατον να αναγνωρίσει κανείς. Και οι δύο είχαν πυκνά μουστάκια και φορούσαν ναυτικό σκούφο, λες και ήταν η στολή του επαγγέλματός τους.

«Από εδώ ο Ρόμπιν και ο Φίλιπ», εξήγησε ο ωρολογοποιός. «Ο Ρόμπιν θα πάρει τις βαλίτσες και ο Φίλιπ την οικογένεια. Σύμφωνοι;»

Χωρίς να περιμένουν την έγκριση των υπολοίπων, οι δύο μπρατσαράδες κατευθύνθηκαν στο βουνό με τα μπαγκάζια και τα φόρτωσαν μεθοδικά, χωρίς τον παραμικρό κόπο ακόμα και στα πιο βαριά. Ο Μαξ έβγαλε το ρολόι του και συμβουλευτήκε το καντράν με τα χαμογελαστά φεγγάρια. Οι δείκτες έδειχναν δύο το μεσημέρι. Το παλιό ρολόι του σταθμού έδειχνε δώδεκα και μισή.

«Το ρολόι του σταθμού πάει λάθος», μουρμούρισε ο Μαξ.

«Βλέπεις;» απάντησε ο πατέρας του χαρούμενος. «Μόλις φτάσαμε κι έχουμε κιόλας δουλειά».

Η μητέρα του χαμογέλασε αδύναμα, όπως έκανε πάντα στις εκδηλώσεις άκρατης αισιοδοξίας του Μαξιμίλιαν Κάρβερ, όμως ο Μαξ μπορούσε να διακρίνει στα μάτια της μια

σκιά στενοχώριας κι εκείνη την παράξενη λάμψη που, από παιδί, τον είχε κάνει να πιστέψει ότι η μητέρα του διαισθανόταν για το μέλλον πράγματα που οι υπόλοιποι δεν μπορούσαν να μαντέψουν.

«Όλα θα πάνε καλά, μαμά», είπε ο Μαξ, νιώθοντας σαν χαζός ένα δευτερόλεπτο μετά.

Η μητέρα του του χάιδεψε το μάγουλο και χαμογέλασε.

«Φυσικά, Μαξ. Όλα θα πάνε καλά».

Εκείνη τη στιγμή ο Μαξ ήταν βέβαιος πως κάποιος τον κοιτούσε. Έστρεψε το βλέμμα του γρήγορα και διέκρινε, ανάμεσα στα κάγκελα ενός παράθυρου του σταθμού, έναν μεγάλο ριγέ γάτο να τον παρακολουθεί προσεκτικά, λες και διάβαζε τις σκέψεις του. Το αιλουροειδές ανοιγόκλεισε τα μάτια και με ένα σάλτο που υποδείκνυε μια ευκινησία δυσανάλογη του μεγέθους του, γάτος ή όχι, πλησίασε τη μικρή Ιρίνα και έτριψε τη μουσούδα του στους άσπρους αστραγάλους της. Το κοριτσάκι γονάτισε για να χαϊδέψει το ζώο, που νιαούρισε απαλά. Η Ιρίνα τον σήκωσε στην αγκαλιά της και ο γάτος αφέθηκε να γουργουρίζει πειθήνια, γλείφοντας τρυφερά τα δάχτυλα του κοριτσιού, που χαμογελούσε μαγεμένο από τη γοητεία του. Η Ιρίνα, με τον γάτο αγκαλιά, πλησίασε στο σημείο που περίμενε η υπόλοιπη οικογένεια.

«Μόλις φτάσαμε και μάζεψες κιόλας μια βρομούσα. Πού ξέρεις τι κουβαλάει;» την αποπήρε η Αλίσια με απροκάλυπτη ενόχληση.

«Δεν είναι βρομούσα. Είναι γάτος και τον έχουν εγκαταλείψει», απάντησε η Ιρίνα. «Μαμά;»

«Ιρίνα, ακόμη δε φτάσαμε στο σπίτι», άρχισε να λέει η μητέρα της.

Η μικρή πήρε ένα παραπονεμένο ύφος, στο οποίο το αιλουροειδές συνεισέφερε με ένα γλυκό και σαγηνευτικό νιαούρισμα.

«Μπορεί να μείνει στον κήπο. Σε παρακαλώ...»

«Είναι ένας γάτος χοντρός και βρόμικος», πρόσθεσε η Αλίσια. «Θα την αφήσεις να περάσει πάλι το δικό της;»

Η Ιρίνα έριξε στη μεγάλη της αδελφή ένα διαπεραστικό, ατσάλινο βλέμμα, που υποσχόταν κήρυξη πολέμου εκτός κι αν έκλεινε το στόμα της. Η Αλίσια ανταπέδωσε το βλέμμα της για λίγο και στη συνέχεια γύρισε, ξεφυσώντας με θυμό, και απομακρύνθηκε προς τα κει που οι μεταφορείς φόρτωναν τις αποσκευές. Στον δρόμο διασταυρώθηκε με τον πατέρα της, που δεν του διέφυγε το αναψοκοκκίνισμά της.

«Αρχίσαμε πάλι τους καβγάδες;» ρώτησε ο Μαξιμίλιαν Κάρβερ. «Κι αυτό;»

«Είναι μόνος και εγκαταλελειμμένος. Μπορούμε να τον κρατήσουμε; Θα είναι στον κήπο και θα τον φροντίζω εγώ. Το υπόσχομαι», έσπευσε να εξηγήσει η Ιρίνα.

Ο ωρολογοποιός, εμβρόντητος, κοίταξε τον γάτο και στη συνέχεια τη συμβία του.

«Δεν ξέρω τι θα πει η μαμά σου...»

«Εσύ τι λες, Μαξιμίλιαν Κάρβερ;» απάντησε η γυναίκα του, με ένα χαμόγελο που έδειχνε πως διασκέδαζε με το δίλημμα το οποίο είχε μεταφέρει στον σύζυγό της.

«Καλά. Θα έπρεπε να τον πάμε στον κτηνίατρο και επιπλέον...»

«Σε παρακαλώ...» κλαψούρισε η Ιρίνα.

Ο ωρολογοποιός και η γυναίκα του αντάλλαξαν ένα συνωμοτικό βλέμμα.

«Γιατί όχι;» κατέληξε ο Μαξιμίλιαν Κάρβερ, ανίκανος να ξεκινήσει το καλοκαίρι με έναν οικογενειακό καβγά. «Όμως θα τον αναλάβεις εσύ. Το υπόσχεσαι;»

Το πρόσωπο της Ιρίνα φωτίστηκε και οι κόρες του αιλουροειδούς στένεψαν ώσπου έγιναν σαν μαύρες καρφίτσες πάνω στον χρυσό, φωτεινό δίσκο των ματιών του.

Το νέο σπιτικό των Κάρβερ, στο παραθαλάσσιο χωριό όπου έχουν μετακομίσει για να ξεφύγουν από τον κλοιό του πολέμου που σφίγγει στο Λονδίνο, περιβάλλεται από μυστήριο.

Το πνεύμα του μικρού Τζέικομπ, του γιου των παλιών ιδιοκτητών, ο οποίος πνίγηκε εκεί πριν από χρόνια, εξακολουθεί να επισκιάζει το μέρος. Οι αλλόκοτες συνθήκες θανάτου του αρχίζουν να αποσαφηνίζονται μόνο όταν αποκαλύπτεται ο Πρίγκιπας της Ομίχλης, ένας διαβολικός χαρακτήρας ικανός να εκπληρώσει οποιαδήποτε επιθυμία με τίμημα όμως ιδιαίτερα υψηλό.

Αυτή η τριλογία αποκαλύπτει το τεράστιο ταλέντο του Θαφόν σε γοτθικές ιστορίες που δεν μπορείς να αφήσεις από τα χέρια σου.

NEWSPAPER

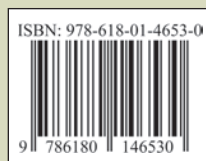
Ο Θαφόν είναι μετρ των αριστοτεχνικών ιστοριών και σε αυτή την τριλογία ξεπερνά τον εαυτό του.

GOOD BOOK GUIDE

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25182